

ITINERÀNCIES, La Celebració.

Morera

“...De mà en mà farà camins mai traçats, i tornarà amb les esperances de sempre. Això sí, amb una vida nova.”

Inauguració: divendres 1 d'octubre a les 20.30 h

Exposició: de l'1 d'octubre al 8 de desembre de 2010
 Horaris: de dimecres a divendres, de les 16.00 a 19.00 h
 dissabtes d'11.00 a 14.00 h i de 16.00 a 19.00 h
 diumenges i festius d'11.00 a 14.00 h

L'albergueria.
 Carrer de l'Albergueria, 1 08500 VIC
 Tel. 938 891 857
 albergueria@bisbatvic.com
 albergueria.blogspot.com

l'albergueria

CENTRE DE DIFUSIÓ CULTURAL DEL BISBAT DE VIC

Conferències:

28 d'octubre
 Ramon Fontdevila: *Devoció i veïnatge*

11 de novembre
 Joan Arimany: *Devoció domèstica, devoció itine-
 rant: les capelletes de visita domiciliària.*

25 de novembre
 Eduard Teixidó: *El dilema de la decisió davant la
 pregunta de la creu*

Totes les conferències tindran lloc a la sala de La Pietat, carrer
 Sant Sadurní, 3 de Vic.
 Hora: 8 del vespre

1

Escultura → formes diferents de veure mirada → laïc
Creu [DONNA a Cels no elegida]
Què us explica?

Creient (FE) / no-creient
Evoca a CRIST, el Peñ Crucifiat
religió social / natural
- comentarí?
- Roma any 12?

PENSAMENTS ~~XX~~

Creu → FIGURA CRIST → Normal (rezeccions històrices / figures al temps) → si fos... ~~XX~~

ACTE POTENT (no qualitat!) ← VIGENT AFFECTIU "Naturalista tal que..." ← ACTE 2000 anys ← Creient MANTÉ relació CRIST

Per començar!

Creu: mex / Creu / conversió
el mateix
Només a la lleure completa després de rebre a des pot ser compra.

Vida regida voluntat divina
→ Cada fet fou necessari
→ tot el que fou fou crucial

relació creient → ACCÉS / ACCESSIBLE "vida en Creu"
pènsia no-testimonial (polític / artístic)
persona mín → AFECTA DIRECTAMENT

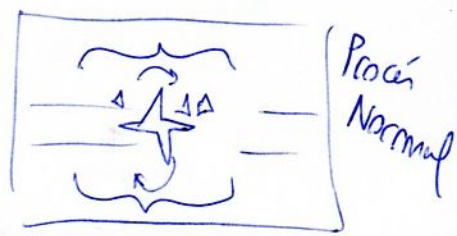
AIXÒ ÉS SINGULAR!

Normalment 1 persona relació efectiva actes de la seva època.

⇒ AMICS
? pensat ? futur descurat

l'Accés a Creu no es fa com un acte HABITUAL

NO és NOMÉS Acte-en-la-història

Crist no es pot accedir de la mateixa manera. [Power 2]

- El cristi entà
2019 NO POT
1702
50 dc NO TÉ SENTIT
des de ✓
però no en la història

Crist entà fora de la història

La Creu TRANSCENDIX la HISTÒRIA

CQM?

Actes de la vida de Crist
(marcar la seva figura)

TANT POTENTS

abandonen la coneixi normal temps

→ + ella'

"Però es fa home i MOR en una Creu, per resuscitar"

ÉS UN ESCÀNDOL! → POTENTS ACTES

Per a l'encontre amb Crist hem de cercar: Creu i Resurr.

CRIST, a TRAVÉS dels seus actes, entà construït com a referent
FORA del TEMPS.

QUANTRE = Entren estructura
Actes que van donar significat
ESPECIAL a la seva figura.

Intentar repetir el que van significar.

REPETIR el SIGNIFICAT dels SEUS ACTES

"Remuntar el Camí de Crist" = accedir-hi

[Power 3]

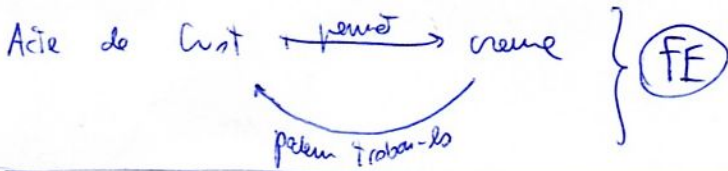

2) És COM amb a ser possible aquest ACTE?

gent de CARN no -dimitats portat perat i com remuntar el significat dels actes?

Recomensem en l'acte històric de Creu UN ACTE DNI?

inscripció històrica dimitat = Acte dimitat = Acte de la CREU (Creu + Resur) (La Creu és una acció de Déu)

La Creu NO TRANSFORMA (per si sola) LA LECTURA

$\Rightarrow$ OFFERTAMENT possibilitat Creu $\Rightarrow$ trucada que s'ha de contestar "PROVOCACIÓ"

[ha de dependre de l'home] per un AUTÈNTICA PARTICIPACIÓ GENUINA OBEDIÈNCIA.

moment de DECISIÓ

la pregunta si ~~en~~ un moment d'acceptar o rebutjar la FE, l'ofertament de creu = GRÀCIA D'INA

deman sentit al vincle ofert a actes Crist

ADA VEGADA que es motri la Creu = pregunta

$\rightarrow$ Respondre decisió dilema terrible ¿CREUS?

Recomensem dimitat ACTE CRIST

ofertament creu petició d'obediència

$\rightarrow$ seguint la figura Crist

~~POWERS~~ ||

Imagari
significat
Crist

portari
IMITAR-LO
SUBAR-LO

SEGUIR
Paraula
Crist

SEGUIR
seus
sets

Preguntes
+

enumeraci
definitiva
dilema

} ? Estàs disposat a seguir a Crist
en els seus actes?

a eliminar-te?

prescindir INCUNTAIONS CONFAR PENSAMENT

... tenir 1 ESPERANSA DEFINITIVA? } L'APERTIS } tot
RES/RES

DISPESAT A DEIXAR-TE
CELIARAR AMB
CRIST ?

Creure Crist NO salva del pecat
resurrecció q NOS en resurrecció

o PAUCIA
Intervenci^o divina

↳ omnia desceper
Fia corrupte
=

descepció
món, carn,
mort.

repetir
actitud
Crist

CREIENT

Crist entà

construït com a referent fora del temps: reunir-nos, trobar-nos amb ell significarà doncs entrar a l'estructura d'aquests actes que van donar significat especial a la seva figura. Des de la història, com ell, intentar repetir els seus actes: això és, intentar repetir el que aquests actes van significar, **repetir el significat dels seus actes**. En tant que són actes que superen el temps mateix, intentar així remuntar el camí de Crist seria la única manera d'accedir-hi per nosaltres.

Però com arriba a ser possible aquest accés? Com podem nosaltres, simples persones, carents de la divinitat pròpia de Crist, persones fetes de carn, portadors del pecat inscrit en el nostre si més íntim, participar fins a tal punt de la divinitat com per intentar remuntar el significat dels seus actes? Doncs gràcies a que aquest acte de la Creu, aquesta Crucifixió i Ressurrecció, és un acte de divinitat mateixa, és la inscripció en la història de la mà de la divinitat. La Creu és una acció de Déu. Podem ascendir a l'encontre de la figura cristiana *només* si en l'acte històric que suposa la crucifixió de Jesús **reconeixem** un acte diví: l'acte de Crist possibilita que nosaltres *creiem* en la seva figura, i creure en la seva figura possibilita que puguem trobar-lo a base de repetir el significat dels seus actes: Aquest és el *cercle* que dona forma a la fe.

És a dir, la Creu, l'acció de Déu al món, és el que possibilita la fe des de qualsevol lloc fins ara, però aquesta acció no és una acció que transformi per si sola la seva pròpia lectura, no constreny ni s'imposa: la Creu *ofereix*, en la seva sola presència, la possibilitat de creure. La Creu és una trucada que s'ha de respondre: és la base sobre la que l'ésser humà es pot identificar i enfrontar-se a la pregunta que ressona en ella... l'home rep la oferta de la gràcia de Déu, que no és altre que l'oferiment de la fe, perquè si la fe no depengués *en cert grau* de l'home no seria una mostra de *genuïna* obediència, d'*autèntica* participació. La pregunta de la creu és un moment de **decisió**: d'acceptar o rebutjar l'oferiment de gràcia divina, d'acomplir el vincle amb els actes de Crist en el si de que els actes de Crist ens donen la possibilitat de creure. Que cada vegada que se'ns mostri la Creu, responguem afirmativament i ens integrem a la seva pregunta. La Creu posa l'home davant d'una trucada que el porta a la decisió, a una decisió davant d'un dilema terrible: **creus?** i es veu obligat a contestar: contestar afirmativament és haver reconegut en la proposta una petició d'obediència, només comprensible com a tal a partir de l'acció divina que va suposar Crist, per tal de poder seguir la seva figura.

Serà així com indagant en el que Crist significà podrem consegüentment imitar-lo, emular-lo: seguir la Paraula de Crist és -com dèiem- seguir els seus fets: la pregunta de la Creu, l'enunciació definitiva del seu dilema, és "estàs disposat a seguir a Crist en els seus actes?", "estàs disposat a lliurar-te?" a prescindir de les teves inclinacions i confiar completament de tal manera que apostis i aportis tot el que ets en tu mateix? Estàs disposat a tenir una *esperança definitiva*?

Al cap i a la fi, el que la Creu pregunta, l'expressió més crua del que la fe significa, és **estàs disposat a deixar-te crucificar amb Crist?**

Creure en Crist no ens salva del pecat: significa que *nosaltres* en reneguem. Que a partir de la intervenció divina al nostre món, Déu mateix ens va ensenyar com desafiar la nostra corrupta existència i en la mesura d'una guia ens ofereix la possibilitat de, creient, repetir l'actitud de Crist i en tant d'això desafiar el món, la carn, i la mort. L'absolut oferiment que se li fa a tot home és el de la possibilitat de creure. Però, fins que l'home no decideix, la fe mateixa és impossible. La fe és la relació renovada davant de cada encontre amb la Creu, l'existència d'algú que, situat una vegada i una altra davant l'incògnita de com interpretar la figura de Crist, és a dir la Creu, es veu enfrontat a la seva pregunta, que no és altra que la de posar l'home en un moment de dramàtica expectativa, que és si vol ser un o un amb Déu: aquest és el dilema que la Creu ens proposa, la decisió que ens força a prendre; aquest és el dilema de la decisió davant la pregunta de la Creu.

SUPEREMMES
=
RESSURRECCIO
↑
CRIST

avui dia: ACCIÓ i EXIT

CATASTROFE → NO HI HAVIA el PROGRAMA ADEQUAT

rebutjan DECISIÓ SENSIBLE PATIMENT

1 (és una lectura existencial i metafòrica però que posa de relleu la responsabilitat del creient, de la fe).

atac començat q tot problema treballa per mi pròpia una solució partint

condemna ACTIVITAT, PROFIT i el PROGRES

gràcies → frustració NO HI HA RESPONDA NOMÉS + ACTIVITAT

25 de novembre de 2010 – Redacció esquemàtica de la xerrada - Eduard Teixidó

La capelleta Morera és una escultura i, com a tal, té formes diferents de ser mirada. La podem mirar des d'un punt de vista laic, però també té una lectura que ens porta a la Creu: l'escultura té una Creu, i aquesta Creu demana a crits ser llegida. Llavors, doncs, com llegir-la? *Què* significa? És el dibuix d'un cementiri? És una crucifixió qualsevol, com diria un romà de l'any 12? *Nosaltres* sabem que la Creu és representativa de tota una tradició cultural, social i per sobre de tot religiosa. La Creu *evoca* Crist, el Déu Crucificat. I aquesta evocació ofereix, tal com enuncïàvem al principi, una lectura radicalment diferent a ulls d'un creient i un no-creient, a ulls del que tinguin de diferent els seus espectadors: què diferencia el creient del no-creient? La FE.

Aquesta diferència essencial és ja el primer significat de la Creu mateixa: enfrontats a una Creu la nostra naturalesa ja s'implica al menys a aquest nivell: contestant des de la fe o no. Creure o no creure és en el fons tenir o no tenir una relació amb Crist, això és, amb la Creu. I què suposa ben bé aquesta relació, què suposa ben bé creure? Què està dient un creient quan diu que *creu* en Crist? Quina és la naturalesa de l'home creient, i en quin grau es relaciona -i com, si cap- amb la divinitat? Aquestes són les preguntes que aquí intentarem exposar.

En la creu, com hem dit, se'ns evoca la figura de Crist, però aquesta no és una figura qualsevol. Les figures normals tenen un rerefons històric i estan fitades al seu temps. Si la Crucifixió fos un fet històric simplement cronificat als Evangelis seria només la trista història de la mort miserable d'un jueu innovador fa 2000 anys.

Però no és així pel creient: el creient *manté* una relació amb Crist, creu que el seu dia a dia es veu imbuït per la figura crucificada, que el que li passa a Crist no només té vigència sinó que té a veure amb el que *ens* passa, a tots, ara, aquí, i en qualsevol moment i circumstància: que un acte aparentment esdevingut fa 2000 anys té una naturalesa tal que forma part de les coses que passen ara, 2000 anys després. Aquest no és, doncs, un acte qualsevol. És un acte molt més potent i profund que un esdeveniment històric. Anem així a explorar la seva naturalesa:

Per començar, estarem d'acord o si més no podrem establir que Crist no *esdevé* Crist a la Creu sinó que Crist *sempre* és Crist; és el mateix quan neix, quan mor i quan ressuscita. Sigui el que sigui el que significa per nosaltres Crist, només a la llum completa de tots els seus actes pot ser comprès: cap de les etapes s'entén ni podria significar sense les altres. Crist és una figura en cap cas accidental sinó marcada per la naturalesa divina per tota l'eternitat com un moviment necessari de Déu, això és, de Crist mateix. I així, veiem que aquesta figura que “neix, mor crucificada i ressuscita” pot ser, d'alguna manera, **accessible** per qualsevol cristià de qualsevol època, aquesta sembla ser la relació dels cristians amb Crist: una relació d'accés, ja que una vida viscuda “en Crist” significa que la seva presència no és testimonial -com podria ser-ho la d'un polític important o la del nostre artista preferit- sinó que *afecta* directament a la persona i el món on la persona es troba.

Una persona només sembla relacionar-se efectivament amb els actes que es troba a la seva època: ningú té amics amb els que no ha coincidit a la mateixa època, perquè ni tant sols els ha conegut, perquè no ha tingut accés a coses ni persones que formen part del passat o que encara li són per venir en un desconegut futur. O sigui que no s'accedeix a Crist -nascut, mort i ressuscitat- com a un acte freqüent i habitual: el fet de fer-lo accessible des de qualsevol lloc i per tothom marca la seva radical diferència. La Crucifixió fa molt més que ser un acte-en-la-història: es troba en un altre moment, en algun punt que va més enllà: la Crucifixió **transgredeix la història**. El creient no va a l'any zero a buscar a Crist, no *pot*, no té sentit: el Creient està al 2010, o al 1702, o al 50 dC! S'accedeix a Crist no pas històricament: s'accedeix *des de* la història, perquè és on estem situats nosaltres, però no *en* la història. Crist està per nosaltres fora de la història. Foren *els actes* que van marcar la seva figura -actes extraordinaris- que foren actes d'una potència tal que van abandonar la consecució normal del temps, i es van posar més enllà. Per a l'encontre amb Crist hem d'anar a la recerca d'aquests actes que han quedat fora de la història: la Crucifixió i la Resurrecció. Crist està

construït com a referent fora del temps: reunir-nos, trobar-nos amb ell significarà doncs entrar a l'estructura d'aquests actes que van donar significat especial a la seva figura. Des de la història, com ell, intentar repetir els seus actes: això és, intentar repetir el que aquests actes van significar, **repetir el significat dels seus actes**. En tant que són actes que superen el temps mateix, intentar així remuntar el camí de Crist seria la única manera d'accedir-hi per nosaltres.

Però com arriba a ser possible aquest accés? Com podem nosaltres, simples persones, carents de la divinitat pròpia de Crist, persones fetes de carn, portadors del pecat inscrit en el nostre si més íntim, participar fins a tal punt de la divinitat com per intentar remuntar el significat dels seus actes? Doncs gràcies a que aquest acte de la Creu, aquesta Crucifixió i Ressurrecció, és un acte de divinitat mateixa, és la inscripció en la història de la mà de la divinitat. La Creu és una acció de Déu. Podem ascendir a l'encontre de la figura cristiana *només* si en l'acte històric que suposa la crucifixió de Jesús **reconeixem** un acte diví: l'acte de Crist possibilita que nosaltres *creiem* en la seva figura, i creure en la seva figura possibilita que puguem trobar-lo a base de repetir el significat dels seus actes: Aquest és el *cercle* que dóna forma a la fe.

És a dir, la Creu, l'acció de Déu al món, és el que possibilita la fe des de qualsevol lloc fins ara, però aquesta acció no és una acció que transformi per si sola la seva pròpia lectura, no constreny ni s'imposa: la Creu *ofereix*, en la seva sola presència, la possibilitat de creure. La Creu és una trucada que s'ha de respondre: és la base sobre la que l'ésser humà es pot identificar i enfrontar-se a la pregunta que ressona en ella... l'home rep la oferta de la gràcia de Déu, que no és altre que l'oferiment de la fe, perquè si la fe no depengués *en cert grau* de l'home no seria una mostra de *genuïna* obediència, d'*autèntica* participació. La pregunta de la creu és un moment de **decisió**: d'acceptar o rebutjar l'oferiment de gràcia divina, d'acomplir el vincle amb els actes de Crist en el si de que els actes de Crist ens donen la possibilitat de creure. Que cada vegada que se'ns mostri la Creu, responguem afirmativament i ens integrem a la seva pregunta. La Creu posa l'home davant d'una trucada que el porta a la decisió, a una decisió davant d'un dilema terrible: **creus?** i es veu obligat a contestar: contestar afirmativament és haver reconegut en la proposta una petició d'obediència, només comprensible com a tal a partir de l'acció divina que va suposar Crist, per tal de poder seguir la seva figura.

Serà així com indagant en el que Crist significà podrem conseqüentment imitar-lo, emular-lo: seguir la Paraula de Crist és -com dèiem- seguir els seus fets: la pregunta de la Creu, l'enunciació definitiva del seu dilema, és “estàs disposat a seguir a Crist en els seus actes?”, “estàs disposat a lliurar-te?” a prescindir de les teves inclinacions i confiar completament de tal manera que apostis i aportis tot el que ets en tu mateix? Estàs disposat a tenir una *esperança definitiva*?

Al cap i a la fi, el que la Creu pregunta, l'expressió més crua del que la fe significa, és **¿estàs disposat a deixar-te crucificar amb Crist?**¹

Creure en Crist no ens salva del pecat: significa que *nosaltres* en reneguem. Que a partir de la intervenció divina al nostre món, Déu mateix ens va ensenyar com desafiar la nostra corrupta existència i en la mesura d'una guia ens ofereix la possibilitat de, creient, repetir l'actitud de Crist i en tant d'això desafiar el món, la carn, i la mort. L'absolut oferiment que se li fa a tot home és el de la possibilitat de creure. Però, fins que l'home no decideix, la fe mateixa és impossible. La fe és la relació renovada davant de cada encontre amb la Creu, l'existència d'algú que, situat una vegada i una altra davant l'incògnita de com interpretar la figura de Crist, és a dir la Creu, es veu enfrontat a la seva pregunta, que no és altra que la de posar l'home en un moment de dramàtica expectativa, que és si vol ser un o un amb Déu: aquest és el dilema que la Creu ens proposa, la decisió que ens força a prendre; aquest és el dilema de la decisió davant la pregunta de la Creu.

---

1 (és una lectura existencial i metafòrica però que posa de relleu la responsabilitat del creient, de la fe).